

RECHTSPRAAK

Reistijd voor (on)onderbroken reizen dient op grond van de cao VVT te worden gerekend als arbeidstijd en hier moet een vergoeding voor worden betaald.

Feiten

Werkneemster is in 2013 in dienst getreden van De Zorgtaak. Op de arbeidsovereenkomst is de CAO voor de Verpleeg-, Verzorgingshuizen en Thuiszorg (hierna: cao) van toepassing verklaard. De Zorgtaak verwerft door middel van aanbestedingen in het kader van de WMO contracten met gemeenten. Afhankelijk van de hulpvraag en indicatie en afhankelijk van het toegewezen aantal uren bepalen cliënten en begeleider samen hoeveel contactmomenten er wekelijks zijn. De Zorgtaak bepaalt welke cliënten werkneemster toegewezen krijgt. Vervolgens bepaalt werkneemster in overleg met cliënten op welke dag en op welk(e) tijdstip(pen) zij in de week op bezoek komt. In de cao zijn bepalingen opgenomen met betrekking tot de arbeidsduur en de gebroken diensten. Werkneemster vordert in onderhavige procedure veroordeling van De Zorgtaak tot betaling van niet betaalde reistijd.

Oordeel

Het gaat in dit geding om de vraag of de tijd die werkneemster – werkzaam als ambulant begeleidster bij De Zorgtaak – besteedt aan het reizen van cliënt naar cliënt als arbeidsduur dient te worden aangemerkt waarover De Zorgtaak loon is verschuldigd. Werkneemster heeft haar vordering gebaseerd op artikel 1.1 onder 4 cao VVT. Partijen twisten over de uitleg van deze bepaling. Niet in geschil is dat de cao-bepaling dient te worden uitgelegd aan de hand van de zogenoemde cao-norm. De kantonrechter kan De Zorgtaak niet volgen in haar stelling dat werkneemster in haar functie als ambulant begeleidster niet onder de werkingssfeer van deze bepaling zou vallen. Volgens de bepaling is de reistijd van een ambulante medewerker tevens als arbeidstijd aan te merken als deze reistijden meer bedragen dan de gebruikelijke reistijden woon-werkverkeer. Naar het oordeel van de kantonrechter dient onder gebruikelijk woon-werkverkeer niet alleen de gebruikelijke reistijd woon-werkverkeer van werknemers met een vaste werklocatie te worden verstaan, maar valt hieronder tevens de reistijd van een ambulante werknemer zonder vaste werklocatie, die rechtstreeks vanuit zijn woning naar zijn eerste cliënt reist. Ook het subsidiaire standpunt van De Zorgtaak, dat er geen sprake zou zijn van 'door de werkgever opgedragen werkzaamheden' kan de kantonrechter niet volgen. Naar het oordeel van de kantonrechter leidt alleen het feit dat werkneemster haar werkzaamheden uitvoert in opdracht van De Zorgtaak al tot de conclusie dat er sprake is van door de werkgever opgedragen werkzaamheden. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat De Zorgtaak gehouden is de reistijd van werkneemster voor het ononderbroken reizen tussen

cliënten tot de arbeidsduur te rekenen en tevens dat de werkgever hiervoor een vergoeding moet betalen. De Zorgtaak is daarnaast gehouden tot betaling van de reistijd als gevolg van onderbroken diensten.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 17-12-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2019:5775

Zaaknummer: 7600214 \ CV EXPL 19-1688

Rechters: C.J.R. de Locht

Advocaten: J.M.H. Houben en E. van Dijk

Wetsartikelen: 7:625 BW en 6:119 BW